

ALAS TEKSTI 2017 – 2018

JANA ĶAPSŅA

Visu, kas sirdī dus,
Ir tik viegli uzticēt
Mīlestībai.

Vien matus liegi noglāstot,
Var ieraudzīt smaidu
Otra sejā.
Viss, kas dārgs,
Ir tik skaists vienkāršībā,
Ka, vien simtiem lapu aizrakstot,
Var izteikt ik brīdi...

JANA KAPSNA

Baltām domām taku klāt
Par spīti sūram dzīves vējam;
Katru mirkli spoži izrotāt
Ar savas dvēš'les smaida pērlēm.

Pa margrietīņu pļavu skriet,
Spožam saules zaķim pretī;
Skaļi raudāt, nebeidzami smiet.
Būt tam, kas esi, dziļi sevī.

JANA KAPSNA

Jūtu lietus
Dvēseles debesjumā...
Neaprstīt, neizteikt,
Nesasmelt.
Katra jauna elpa,
Diena, krustceles...
Raudāt vai smiet?
Dzīvot vai eksistēt?
Dzīvot!!!

JANA ĶAPSŅA

Ļauj sirdij sadzejot

Ikdienā neizteikto.

Ļauj iedvesmai pieskarties.

Ļauj sev aizlidot

Dvēseles tālēs

Dzīves ceļa apslēptās.

Ļauj pildspalvai skart

Lapas rūtainas, baltas

Mirkli nesabiedē,

Lai rindiņas bur.

JANA KAPSŅA

Tu esi mana trauslā sirds.

Tu esi mana Latvija!

Tu esi tā, kas pabaro

Un garā audzini.

Kāds teiktu, ka maza esi,

Ka citi stiprāki,

Bet man tik zināms ir tavš spīts

Un tava laipnība.

Tu tā, kas gadu desmitiem

Dziesmās un lūgšanās mirdzi.

Zinu, ka nemūžam neizdzēst

Tavu vārdu no manas būtības.

JANA KAPSNA

Patiesa mīla

Pasaulē zied.

Ir tikai jādzird,

Jāļauj izdzīvot,

Jāizpleš spārni,

Čukstus vārdos pārvēršot.

Ir tikai jāļauj sirdī

Saulei uzliesmot.

KRISTĪNE SPŪLE

Spoguļi VIŅŠ

Tu esi manā spoguļī. Es Tevi redzu katru dienu, paskatoties uz sevi. Tu esi mani mainījis tik ļoti, ka man bail. Man ir prieks, ka Tava balss manā galvā vairs neskan, kā pēdējos divus gadus. Šķita, ka es sajukšu prātā... un Tava balss... laikam visbriesmīgākās dienas bija, kad to vairs nedzirdēju... es triecos kā putns pret stiklu, lai tikai šī magnetofona lente nekad nebeigtos... un tad – izsviesta uz ielas, lietū un vējā, laimīgi smaidot un tramvajiem dūcot... es sapratu, ka tā vairs nevar. Nevar dzīvot ar Tavu balsi manā galvā. Lai gan izrādās, ka varēja, ļoti ilgi varēja. Pienāca diena, kad ilūzija sabruka un iznīka kā nezāle vai slikti uzcelta māja... es skatījos spoguļī un neredzēju vairs Tevi – vien ilūzijās mītošu padzīvojušu sievišķi. Kā lai izskaidro to, ka reizēm es manīju melnu stāvu, kas bija aptuveni manā augumā, tomēr ne sievietes, bet vīrieša stāvs. Tikai nevarēja ieraudzīt seju. Tā man ir noslēpums. Šodien es skatījos seriālu ar sevi galvenajā lomā. Viņa neslēpa savu pseidonīmu VIŅA. Tā ļoti zākājās. Gluži kā es. Kā austrumnieki – no tuvējā miesta. Tas, kuru pazinu kā VIŅU, nekad neizmantoja tādus vārdus, nekad nerunāja tā... un vispār viņš bija tik pārāk pareizs, lai būtu īsts. Viņa jutās tik pareiza un neparasta, nereāla princese no Andromedas galaktikas, superneparasta, nereāla, glūku princese. VIŅA bija tik sasodīti skaista glūku princese, kad blakus bija viņš. Tik īsta. Nebija nekā lieka. Vien fiziskais minimums, kas nepieciešams eksistencei. Viņa blakām viņam pat bija kaila. Uzreiz. Satika. Un uzreiz kaila. Nekā liela. Tests, ka viņai nepieciešamas 13 minūtes, lai ievilkto kādu gultā, bija neprecīzs. Ja blakus bija VIŅŠ, viņa uzreiz bija kaila. Viņa bija kailāka par kailu... viņas dvēsele un miesa bija pilnīgi kaila viņa priekšā. Viņa bija tik kaila un UZREIZ, ka viņš vienmēr bija tam nesagatavots, tam nevarēja būt sagatavots, tāpat kā viņa nevarēja sagatavoties būt kaila. Viņa vienmēr bija kaila viņam. Uzreiz. Kaila. Un viņš. Un viņa. Spogulis kaktā dziļi ierēca katreiz, kad tā notika. To varētu saukt par saplūšanu, saplaukšķināšanu, vai sasodītās sātana filmaņas sabrukšanu, kosmisko sprādzienu, pat par mīlestību. Bet tas bija pārāk, lai to sauktu par mīlestību, tā nemēdza būt pēkšņa un kaila... mīlestība bija klusa, bikla un maiga, kad viņa tā stāvēja un skatījās... un viņā... un viņš... kaut kā viss atkal aizgāja greizi. Tas kailums nepieradinātais... viņi vienmēr aizgāja viens otram garām, jo tas notika pārāk pēkšņi un negaidīti.

Viņš kļiedza un viņa kļiedza, un kosmoss ierēca. Tas bija jautri. Tikai viņa jutās kā nopūsta pienene, un viņš kā izspūris puišelis pie akvareļu krāsām. Ko lai glezno, ja pati dzīve to dara labāk. Kaila, uzreiz... dari ko gribi, kā gribi. Tikai tās šausmas viņas acīs un patika. Šausmīgi interesanti baigā spēle. Es tevi atpazīšu kailumā.

KRISTĪNE SPŪLE

Tavā sapņu kartē
nestandarta mauka
savāca visu uzmanību
un Dievs palika tur
stūrītī
bez viņas ievēribas
viņi visi pamanīja mauku
bet aizmirsu Dievu
bet viņi abi
izmantoja opciju
SAPLŪST

KRISTĪNE SPŪLE

nu tur jau nebija nekā no mīlestības
vien falša valša taktī
naktī
tur tā un šitā
lietus lija naktī
bija sasodīti auksti, vientuļi
un blakus bija viņa
kā pelnrušķīte
kā sieviete no svina
un arī dieviete, un viņa gribēja būt
un tā
manu mīļo māt, sieva un sievasmāt
jā
tā nakts bija sasodīti grūti elpojama
un viņa tik gurda un maiga
ka jā
šodien es nepārnācu pie tevis sieva, sieviete, māte
es nenācu
es palīku pieplacis kaut kur tur
kur aizsit elpu
lietus
ar parfīmu un sarkanu smiņķi
ak vai manai šodienai, rītdienai, laulībai
kā tādai
šodien man bija
VIŅA

KRISTĪNE SPŪLE

Cilvēks ar liķu ratiem

Viņas rīts šodien sākās ar brīnišķīgu saullēktu... tiesa gan miglainu... tā... lai bilde tiktu parādīta, radīta noskaņa, bet joprojām bez īstā kontrasta. Laiks viņu mācīja, vai viņa mācīja laiku... vai laiks viņu pieturēja... jo tālāk tas gāja, jo tālāk viņa turpināja apmācības, jo skaidrāk saprata savu ilūziju robežas, šķautnes un brīdinājumus. Laiks stāvēja uz vietas, bet reizēm sagriezās virpulī, un tajās reizēs, kad tas notika, viņa to sauca par darbu.

Tad nekāda sēdēšana uz vietas nesanāca, varētu teikt, ka viņa joprojām stāvēja uz vietas, bet mainījās vide, apstākļi... galvenais bija saglabāt vēsu galvu un veselo saprātu, kuru arī reizēm nācās vākt kā puzli...vai kristāla stikla vāzi, kas nomesta no 10. stāva uz asfalta... nu tad domā tālāk... kā savākt... parasti jau nedomā – tas nav iespējams, lūk, miskaste, 1000 un viena vāze jau, redzi, aizgājusi pa tādu ceļu, ķīmiski un fizikāli vairs nav iespējams viņu sastūķēt kopā... bet viņa ticēja, ka var. Viņa kļiedza, ka var. Viņa ārdījās, ka var. Viņa beigās vairs nekļiedza, tikai mēmi skatījās, un joprojām ticēja, ka var – sasodīts, tas bija viss viņas dzīves mērķis, un, ja bija tik liela pretestība, lai to sasniegtu, vai pat apmācītu citus šīs amata prasmes niansēs... tad tas taču ir tā vērts... vai viņa bija gatava tā dēļ atdot dzīvību? Jā... nešauboties un par visiem 100%.

Katreiz pēc kritiena viņa atvēra acis. Kad TAS viss sākās.... viņai visvairāk bija bail no cilvēka ar liķu ratiem. Kāpēc viņai joprojām ir bail no viņa? Tāpēc, ka tā vieta ir TUKŠA... tur neviena nav.... LĪĶIS ir reālāks par cilvēku ar liķu ratiem. Viņu tas biedēja. Viņai apkārt bija īsti cilvēki, kas viņu slēpa. Cilvēks ar liķu ratiem varēja būt jebkurš cilvēks jebkurā cilvēkā. Laika gaitā vecākie un jūtīgākie jau bija iemācījušies slēpties no šī cilvēka ar liķu ratiem. Tomēr bija reizes, kad viņš pagāja garām ļoti tuvu... vienīgais, kas tādos brīžos palīdzēja, bija pašam izlikties par cilvēku, kas sev līdzī stiepj liķi. Cilvēks ar liķu ratiem tad pagāja garām tā, it kā neko neredzētu... īpaši grūti to bija izdarīt, kad bija pārņemusi sajūsma, prieks, asaras un citas patiesas emocijas,

bet tiklīdz parādījās cilvēks ar līķu ratiem, bija jālec ārā no jebkuras emocijas, jānotēlo uz brīdi šis cilvēks ar līķu ratiem, un varēja turpināt... ja vien vēl gribējās turpināt... Tā bija spēle, kuru spēlēja visi bez izņēmuma. Tā bija skarba spēle.

Kāpēc cilvēkam ar līķu ratiem nerādīja patiesās emocijas? Tāpēc, ka tas bija kā spīdināt ar lukturīti uz tarakāniem... vai naktslampiņa nakststauriņiem... cilvēka ar līķu ratiem smadzenēs sākās rosība, bet to nedrīkstēja pieļaut. Bija jāuztur zināma plankā... zināma spriedze... jo katru patiesu acu skatienu, kustību un brīvības izpausmi cilvēks ar līķu ratiem fiksēja un ziņoja par to citiem... lai pēc tam pārkāpēju sodītu... Bija pat izveidojusies vesela spoguļsistēma, lai zinātu visas tagadnes patiesās emocijas, tā bija ienesīga nozare, vislabāk apmaksātā, cilvēkus, kuri spēja precīzi kopēt patieso emociju un nodot tālāk, parasti apmaksāja. Cilvēkus, kuros tomēr patiesā emocija radās, sodīja vienmēr, par visu, par jebkuru emociju.

No cilvēka ar līķu ratiem visi baidījās, bet viņš varēja būt jebkurš un jebkurā... un viņš zaga cilvēku ķermeņus. Sākot no cilvēku aizmetnīšiem un beidzot ar sirmgalvjiem. Viņu bieži jauca ar nāvi. Bet cilvēks ar līķu ratiem nebija nāve... jo nāve ir eņģelis un skaista... un no tās nebaidās... nāve mācīja, bet cilvēks ar līķu ratiem nemācīja neko... izņemot to, ka ir forši būt cilvēkam ar līķu ratiem. Un te slēpās bailes... tik ļoti lielas bailes....

...un viņa apvilka savu garo apmetni un pārvilka kapuci pār biežajiem, brūnajiem matiem, pielika pirkstu pie lūpām un klusi, klusi nočukstēja... kušššš... visi guļ... staidā uz pirkstgaliem...

KRISTĪNE SPŪLE

на шахматном поле
он образами играет
непонятно и мутно
по одному разбирает

здесь нет королей
нет королев
но может быть он сам король

чуть-чуть и герой

на шахматном поле
разыгрывается расставляется
и сверху и снизу
у со всех ракурсов

разная игра

частичка жизни

частичка и

пауза

закрываешь дверь

и громишь мир

или тихо создаёшь

неизвестно

спасибо за руку

спасибо за поддержку

спасибо за призраков

в моей голове

сегодня дождь

сегодня одна

королева

сидит у окна

нет больше призраков

остался лишь дом

суровый беспощадный

ты в нём

шумишь гремишь

а она в

монастырь пошла

она больше не играет

она

она

KRISTĪNE SPŪLE

kas tā par mīlestību
kad negribas izjāt
kad gribas būt klusu klusītiņām
uz pirkstu galiņiem
pieskarties nosapņotajām pilīm
noskatīties kā saule atspoguļojas pils logos
kā naktstārpiņi sadedz spuldzes
un kā izslēdz
kā plūst upe
kā pamostas pilsēta
un pilsēta uz brīdi iemieg lēnā kustībā
piedod, ka tā
piedod, ka viss sajāts
piedod, ka laiks paņēmis visu
piedod, ka dabisko matu vietā sirmie
piedod, ka bērni no cita
un mute čokurā
piedod

KRISTĪNE SPŪLE

Piedod par neizcīnītajām cīņām

Piedod par aizvērtajām durvīm

un nojauktajām mājām

Piedod par nogalinātajiem bērniem

un salauztajām sirdīm

Piedod par asiņu jūru

un asaru okeānu

Piedod par visu

Piedod par neizsāpēto mīlestību

Piedod par nieku kaudzi

Piedod par visu lieko un falšo

Piedod par valsi

kas tā arī netika nodejots

Piedod par zobeniem

kas samesti kaktā

Piedod par uzasinātajiem skalpeļiem

Piedod par sitieniem zem jostas

Piedod par sauli manās acīs

un tavās

Piedod par nāvīgām skumjām

Piedod par padošanos

Piedod par to, ka paliku uz vietas

Piedod par to, ka nevarēju atnākt

Piedod par to, ka nevarēju aiziet

Piedod, ka nevarēju palikt

Piedod, ka esmu te

Piedod par laiku
Piedod par stāstu uz manas sejas
Piedod par to, ka esmu vecs
Piedod par to, ka esmu vecs
Piedod, laika vairs nav daudz
Piedod, es tevi vēl redzēt gribu
Piedod, es vēl sajūst tevi gribu
Piedod, ka tā
Piedod man muļķim, māt
Piedod man manus saullēktus
un krītošās zvaigznes
Piedod par pienu
Piedod par dusmām un naidu

Piedod par neizspēlētajām spēlēm
Piedod par nenodejotajām dejām
Piedod par nenodziedātajām dziesmām
Piedod, ka nenodzīvoju tā

Piedod, ka tā

Piedod par neuzsmaidītajiem smaidiem
Piedod par neizstaigātajām naktīm
Piedod par neizsāpētajām sāpēm
Piedod par neuzsāktajām cīņām
Piedod par tukšumu mājās
Piedod par izsistajiem logiem
Piedod par sagrautajām sirdīm

Piedod par nogulētajām naktīm

Piedod par laiku,
kura nebija tev nekad

Piedod, ka sagrauts
šodien
okeāns un metropole

Piedod, ka atdošu tev zobenu un cīņas

Piedod, ka nolieku to tev
pie kājām

Piedod, ka es šodien mājās eju
Uz mājām, kuru nav
piedod, māt!

KRISTĪNE SPŪLE

caurspīdīgā

caurspīdīgā
viņā atspoguļojās
saullēkti un saulrieti
viņa bija kā halucinācija lietainā vakarā
skaista un vienkārša
tik tīra un cēla
kā sitiens starp acīm
tu neesi viņas cienīgs
un otrādāk
viņi aizietu katrs uz savu pusi
ja vien būtu iespējams
aiziet no apļa

KRISTĪNE SPŪLE

viņi apprecējās tajā dienā
bez zagsa, gredzeniem un viesiem
bez saules, vēja un uguns
viņi apprecējās bez rituāliem
bez seksa un bez bērniem
un tad tu tā stāvi un jautā:
„bet tas taču nav iespējams”
un viņa smaidīja
un viņš smaidīja
nav
patiešām nav
jo mūsu nav
manis nav
un tevis nav
zagsa nav
gredzenu nav
viss kā halucinācijā un murgā
skaties
skaties
skaties
kā viņa atspoguļojas
saullēkti un saulrieti
tu esi mana caurspīdīgā
es esmu tavs caurspīdīgais
mistiskais un brīnišķīgais
vienīgais
stars

KRISTĪNE SPŪLE

DZIEDINĀŠANA

Maigi kā spalva. Kā eņģelis, kā spalva, kas krīt no debesīm. Kā tu mani satiksi? Kā tu mani satiksi, ja nezini par mani neko? Kā tu mani satiksi bez adrese, tālruņa un koda? Kā tu mani satiksi, ja ielas krustojas un krustojumos luksofori, kas māna? Kā tu mani satiksi lietainā, lietainā dienā, rudenā vējos, kad salst? Kā tu mani satiksi, kad esmu piesieta pie gultas un mani ar spilvenu žņaudz? Kā tu satiksi mani, kad es būšu tālu? Kā tu mani satiksi rītos, kad tavā vietā mani glāstīs cits? Kā tu mani satiksi, kad skanēs mūzika, bet apkārt dies rēgi? Kā tu mani satiksi, ja esmu tikai stāsts, ko tev ir stāstījušas senču asinis? Kā tu mani satiksi, ja nu... ja nu... ja nu...

„Mīlestības dēļ cilvēki dara daudz vājprātīgu, muļķīgu, grandiozu, neiespējamu lietu un darbu.” – „Pastāsti, pastāsti par saviem varoņdarbiem.” Viņš klusēja... klusēja kā maita, klusēja kā uz nāvi notiesātais un visas elles izgājis. Tu visu uzzināsi, drīz tu visu uzzināsi... nebija nekādu stāstu, ne varoņteiku, ne eposu par to, kā dvēsele dzied... kā dzied mirusi dvēsele...

Viņā nebija nekā no varones, nekā no ķeltu dievietes, nekā no liktenīgās, nekā tāda, kas spētu aizraut un nest uz pasaules malu... un viņu nesa... RIWER FLOWS IN YOU... Daugava viņu nesa uz priekšu, šī likteņupe... Daugava iepazīstināja viņu ar plūsmu, kā ir tad, kad nes pa straumi... viegli... kā līķi... nespurojies pretim, ļauj, lai Tevi nes. Tā bija tā diena, kad viņu iepazīstināja ar viņu. Viņa apsēdās... un viņai pretī apsēdās ragana. „Sajūti savu vietu.” Jā, ragana ir jāzīd pie vīra. „Noteikti,” es teicu, „citādi nav iespējams.” Viņa meklēja līgavaini, bet ragana attrauca: „Beidz, nav vērts, viņa te nav. Nofotografē mūs tāpat – viņš ir kā ēna. Viņš ir gaisis un debesis. Viņš ir koku lapotne, kurā spēlējas vējš. Viņš ir ātrs, tik ātrs, ka paliek tikai tas, kas ir. Kā avārija ar 10 līķiem.” Viņa nofotografēja, un tā fotogrāfija kaut kur pazuda, tikpat mistiski un rēgaini, kā viņš. Vien baltās kleitas nospiedums uz viņas ķermeņa kā zīme, ka viss jau būs labi. Ragana garantē. Lai gan, ko var garantēt ragana, kas ir raganas garantija un vispār – raganai pašai ir mīlestības lomka un ilūzija par čūsku, kas viņu aplaimos. Skarbi un taisnīgi.

Viņa devās ceļā, tas padevās viegli un raiti. Tas aizvījās turp un atpakaļ kā tautiska josta ar tūkstoš rakstu zīmēm. Apjauta, ka viņš ir. Nav ne jausmas, kas viņš ir. Nav ne jausmas, kāpēc viņš ir. Bet dienās, kad sala kājas un sirds, – viņa pārmeta pār plecu mugursomu vai vilka augstpapēdenes, kā kuro reizi, un devās ceļā.

Fauns smējās no sirds, viņš smējās kā kutināts. Fauns vārtījās līks pa zemi no smiekliem. Katru reizi tā. Nē. Nē, tā nebūs. Mums jāmacās spēlēt ar oglēm un uguni. Ar vēju. Ar lietu un zibeni. Ar liesmu. Jāmacās un jābūt ugunī. Tev jābūt ugunī. Tev jādeg un nav jāsadeg. Pamēģini noturēt šo trauslo līdzsvaru. Ej pa plānu ledu.

Sveika. Sveiks. Viens apskāviens kā lāsts. Un viņa jau ir viņā. Un viņš jau ir viņā. Un viņi kā divas straumes, kas apvienojušās vienā, plūst. Un nav ne sākuma, ne gala.

LINDA MOZUMAČA

- Šie ļaudis no savas zemes bēg.
- Vismaz šeit būs vieta mūsu bāzei. Sazinies ar viņu valdību! – Marsiešu kapteinis teica, īsti neticot komandiera apgalvojumam, paraustīja plecus un noraudzījās uz mazo, zaļo paradīzi, kas plaukstoša pumpura spēkā pavērās viņam pretī, neskaitāmo koku galotnēm neatlaidīgi bakstot debesis.

Problēmas šķietamības plivina,

Spožās citzemes sauc.

Kaut kas vairāk

Esam šeit.

Arī Marsu nevajag.

LINDA MOZUMAČA

Visi gaidīti

Pilnīgi visiem, kas vēlas!

Uzaicinām jūs piedalīties kāzu svinībās.

Pasākums notiks Saules kalnā š. g. vasaras saulgriežos plkst. 17. 00.

Pasākuma organizētājs Auseklis

Laima zīmē rītdienas kartes

Saules meitu precībām ar zemes dēliem,

Ūsiņš gaismas lukturos visumu dedz.

Pērkondievs rāda zibens smaīdu,

Svinot šodienu,

Sanāk dievi, veļi un ļaudis

No visām mūžībām.

LINDA MOZUMAČA

Dod, Dieviņ, pacelties
Ikdienības straumēm pāri,
Zelta mētelītī jā
Sirmā kumeliņā.

/No jokainā dainrakstītāja krājumiem/

LINDA MOZUMAČA

Neēd serenādi,
Dziedi lūgsnu naktij;
Dainu skapī jāieliek sava,
Lai spokiem nebūtu jālūdz
Palikt pilī vēl brīdi
Pirms radi rītausmu.

LINDA MOZUMAČA

Viņas piedzimšana

„Kad beidzot viņi to izdarīs?” vēl nedzimusī teica.

„Visam savs laiks,” mierā kalta viņa seja.

„Ja viņi kļūdīsies?” nemierīga skanēja sievietes balss.

„Tev būs jālabo - viņi tavi bērni.”

Īsts dzimis visdrūmākā laikā,
Kad lietus šķēpi krita.
Viņas dzintarasaru krelles
Smaidot ver saullēktu jūra,
Horizontāli zīmē meži saulrieta krāsās.
Īstenības un izlikšanās spēles
Reiz beigsies.
Atnāk debess dalīt ausmu,
Katram tika sava.

LINDA MOZUMAČA

Svēti bērzi stāv tavās ārēs,
Pērkonzemes sargātāji.
Apollo dzelteno brīdinājumu raksta:
Kritīs zvaigžņu sniegs ziemeļvējā,
Atkal līs meteoru lietus.
Galaktiskā satiksme traucēta nudien.
Tavi svētie bērzi nu kosmosā sveicienus sūta,
Aiz gara laika gaismas pilsētās klīst,
Burtnieku pilī pareģojumu tīstokļus pēta
Un čato tīmeklī ar ekvatoriāliem draugiem
Par vienlīdzīguma principiem.

LINDA MOZUMAČA

Veltījums

Karmīnsarkani zied mākoņi,
Strēlēm baltām dūmi slīd.
Tagadības laikā un telpā
Klusā mirdzumā zvaigznes
Atbalsi atrod
Nākamiem simts.

LINDA MOZUMAČA

Gleznot manas zemes nākamību

Audekli akrilkrāsas klāti:
Sarkanais sirdis ar puķēm,
Taureņdejas ar sniegu,
Lidojoši kuģi nepabeigtos stāstos.
Sadegs ilgās sirds
Atvērt grāmatu ar tavu vārdu,
Traukties pašai savās tālēs,
Uz audekla tīra
Gleznot debesis jaunas
Citādās krāsu gammās.

UNDĪNUS

Liriskais Sapnis

Mēs palūgsim baltajam enģelim

Un zaļajam enģelim arī:

Lai dzīvo mierīgi Latvijā

Mākslinieki un dzejdari!

Lai katram cilvēkam Latvijā

Būtu iedvesmas liesma,

Lai katrai dvēselei Latvijā

Būtu sirsnīga dziesma!

ALŅONA TROFIMOVA

Pāri upēm, pāri putniem
Prom no Rīgas
Aizved mani.
Tur ir haoss, šeit ir klusums,
Pamani
Un tālu, tālu
Kādā krāsu slidotavā
Noskūpstī pēc vīna glāzēm,
Guļot latgaliešu pļavā.

Pāri ezeriem un skaņiem,
Prom no Rīgas
Aizved mani.

DIĀNA JAUNMUKTĀNE

"Gods Latvijai"

Zeme, Zeme, zemīte,

pateicos es Tev.

Cik Tu esi cietusi -

zinu es, nūdien!

Vai Tu spēsi savai tautai

pieņemt sliktos darbus?

Tumšos brīžus aizmirsti,

laid vaļā smagumu.

Zini – vienmēr Tevi es

kā savu bērnu mīlēšu.

IEVA TRIMALNIECE

Liepas lēnām mostas

Ir rīti kā visi citi. Un ir tādi, kuri ar citu gaismu ir pilni. Ir dienas kā visas citas. Un ir tādas, kurās cita debess pār galvu slīd. Ir ļaudis kā ļaudis mūsu zemē un citu zemju malās tāpat. Un ir ļaudis, kuri citu dzīves stāstu zina teikt. Tie nāk no senām dienām, pirms pulkstenis minūtes sāka skaitīt. Tie ļaudis zina Saules ceļā pirmo oli un Mēness dārzā vismazāko zvaigzni zina vārdā saukt. Tie ļaudis glabā Laika atslēgas un jūras viļņus ar plaukstu šķir.

Ir zemes kā jau zemes. Ar rīta rasu zāles stiebros. Ar pērkona dārdiem pār visu debess jumu. Ar putnu dziesmām klusām, skaļām. Ar nakts klusām atpūtas stundām kalnu gālēs. Un ir zeme ar citu rīta miglu un rasu, citām vakara stundām.

Lieku pēdu aiz pēdas, lēnām uz savas zemes siltās garozas. Liepas lēnām mostas. Jūrā Saules laiva šūpojas. Mana zeme, mani brāļi un māsas, mūsu zeme...

2016. gada maijs

IEVA TRIMALNIECE

Cik savādi maijā snieg. Kā sudraba stīgās lejup laižoties, lietus lāšu vidū. Un jau pēc brīža baltos ziedos pārtop. Nē, ābelēm ir par agru. Un ceriņi tikai lapu stāstus stāstīs vakara klusumā rēnā. Un ķirši? Arī tiem par agru. Un tomēr. No debesīm balti ziedi krīt. Sudraba stīgās lejup laižoties. Man matos sakrītot. Skaisti? Nē, tas nav tas īstais vārds. Tas nav tas vārds.

Cik savādi rīts atnāk. Klusi, klusi, uz pašiem pirkstu galiem. Un tomēr es to jūtu. Pat ja mākoņi ir visu sev debesīm palūguši. Pat ja. Rīts pat tad jaunu mīlestību sev līdzī atnes. Pie loga rūts piekļauvējot. Ar elpu visklusāko pieskaroties vēsajam stiklam. Vai jūti to, Tu? Ar kādu jauši, nejauši Saules staru. Cauri mākoņu debesīm. Zāle elpo tik klusu, tik ļoti. Vai dzirdi to, Tu?

Cik savādi liepas mostas. Manā zemē, mūsu zemē. Ir jauns rīts un jūrā SAULES laiva šūpojas ...

2017. gada maijs

IEVA TRIMALNIECE

... par zvaigznāju un zvaigznājiem

Ne cilvēku, ne tautu nemaz nevar tā viegli saliekt ragā. Ja vien cilvēks pats to neatļauj. Un ja tauta apzināti neatsakās no sava garīgā mantojuma. No savas dzimtās (!) valodas un savu Gaismas pili sargā tik cik ir gara spēka. Man patīk mūsu nacionālo bibliotēku tieši tā saukt – Gaismas pils. Es izjutu kā šī ēka piepildās ar cilvēku prieku un cilvēku spēku. Tas nebija nemaz tik sen. Pirms dažiem gadiem Novadu dienā. Dienas beigās jutos tā, ka spētu jebkuru no pilī esošajiem apkampt un turēt savā tuvumā, pat ja šo cilvēku nepazīstu. Man rokās bija jauniegūti zvaigžņu (!) mauči. Stāsta, ka mūsu tauta nāk no zvaigznāja Sīriusa. Stāsta, ka mūs sauc par baltiem. Stāsta, ka ...

... daudz jau var stāstīt. Gan par bērzu birzīm, gan debesīm tālām un zilām. Man tuvi ir tie stāsti, kuri vēsta par cilvēka dvēseles spēku (!), tas nav ne saliecams, ne zemē noņemams. Pat ja dzīves laikā ikdienības rūpes pie zemes liekties liek. Arī pie zemes IR jānoliecas. Rudenī kartupeļus lasot no vagas. Un dāliju gumus izrokot. Lai būtu silts azaidis uz galda ziemā un jauns ziedēšanas prieks (!) nākošajā ziedu gadā. Pirms zieds par ziedu top, tas sākumā ir sēkla maza, kurai IR ar zemi jāsasakar. Tā cilvēks pirms par cilvēku top, tam ir jāsaņem zemes smarža, garša un rudens nakšu vēsais pieskāriens. Nekas, nekas šajā pasaulē nav lieks. It visam ir sava vieta un savs īstais laiks dots. Smaržot, plaukt, ziedēt un pie zemes pieliekties. Sev spēku gūstot un atceroties ... par zvaigznāju un zvaigznājiem. Tie ir bezgala skaisti.

IEVA TRIMALNIECE

Tik ļoti vienkārši tas viss ir ...

Tas bija naktī. Sniegs pirmais. Šorīt jau ir otrais sniegs. Rīt būs jau cits sniegs. Varbūt jau ar zemi sajaucies, varbūt baltāks kā šodien. Pa puķu dobi bars putnu lēkā. No kurienes tie uzradās? Kā no zila gaisa. Un pats gaiss cauri mājas sienām smaržo pēc prieka. Liela prieka. Par ko gan? Vai ir svētku kāda diena? Nē, tas nav svarīgi nemaz, tā svētku diena. Tās būs mazliet vēlāk. Tumšajās novembra dienās, kad sveces būs māju logos kā aicinājums. Kā solījums. Ka mīlēsīm savu zemi mums doto svēto. Nepārteicos gan. Zeme mums dota svēta un sargājama ļoti, ļoti. Kā pats pirmais sniegs, kurš naktī ir atnesis baltu prieku. Prieku par tiem ziediem, kuri plauks citu gadu. Un gulbjiem, kuri atkal atlidos uz meža ezeru skaisto. Lapām, kuras citā gadā atkal visu zaļā pasaulē pārvērtīs ap manām mājām. Tagad ir balts sniegs kā solījums, kā aicinājums. Mīlēt tumšās novembra naktis. Vari ticēt un vari neticēt. Naktīs gaisma rodas no nekā, no zila gaisa, no Tava siltā skatiena un plaukstas pieskāriena zemei. Tik ļoti vienkārši tas viss ir ...

IEVA TRIMALNIECE

Tev lūgšu tik vienu

Tā senā dziesma manās asinīs verd, kūšā, plūst, skan, aicina, sargā mani. Un nemiers asinīs ir miers mans kaulos, jo zinu, ka mana zeme ir mana no seniem laikiem un tā arī paliks līdz Laika beigām. Četros gadalaikos uguni kuršu ar dzīvo vārdu no vienas vienīgās dzirksteles dvēselē savā. Ābeļziedu sniegos apsnigšu līdz savām saknēm. Sniegu upēs kumeļiem krēpes mazgāšu. Pāri upēm laipas no smilgām uzcelšu. Tev lūgšu tik vienu.

Apturi vējus, kuri tiltam pāri vēlas skriet. Apturi lietus brāzmas, kuras ābeļu ziedus vēlas zemē ar spēku sviest. Ziedam ir pašam savs zināmas laiks, kad zemē rist. Un tad pāri smilgu tiltam līgava kautra nāks. Manam brālim nolemtā no Laika gala. Manā zemē nolemtā.

“Div dūjiņas gaisā skrēja (...)”.

Zemē šajā ļaudis dvēseles baltas glabā. Akmens kartēs rakstot savas zemes stāstu, tos pilskalnus atstājot. Baltajos bērzu stumbros un zvirgzdos baltos. Uguns svēdrās tumšajās naktīs. Madaru kupenās Saules griežos. Miglas zīda autos un koku gadskārtu rakstos. Tev lūgšu tik vienu.

Pieturi mazliet tās smilgas, kuras tiltam margas rotu rotās izmargojušas. Pieturi mazliet ābeļziedus, kad tie zemē ritēs lemtajā laikā. Gaismas svēdras no tiem līgavas autā man ir jāieauž. Pāri smilgu tiltam līgava kautra nāks. No Laika gala manam brālim nolemtā, manā zemē nolemtā.

Apturi vējus, apturi lietus brāzmas. Vien to lūdzu Tev ...

ILONA GRUZNOVA

Mājas pienešes

Es gribu stāvēt zaļā zālē,

Un skatīties dzeltenā saulē,

Daudz pienešu visur,

Var skatīties tur,

Es gribu uz turieni,

Kur bijām vēl mēs,

Es gribu uz mājām,

Kur pienešes...

IVETA DIMZULE

Ak, māmeņ! Kai man tevi styprynōt?

– Mīlū Dīveņ... Mīlū zalta gabaleņ! Es tevi lyudzu... es tevi ļūti, ļūti lyudzu! Izdori tai, lai tēte šudiņ nav pīdziers! Dīveņ mīlū, es tevi ļūti, ļūti lyudzu! – nu acim lānom izrōpoj vīna osora, tiuleņ ir klōt jōs draudzines. Šūraiz es gribieju iztikt bez ocu slapnuma, bet otkol raužu, jo sirds tai sōp kai guņs kneipstongom sajimta. Es otkol radzu, kai mes ar brōleiti īzarōvuši divana styurī klusejom... Klusejom, jo runoj... Klīdz tāvs.

– Tu tok smirdi! Kai lai es tev durūs klōt? Tu tok smirdi! - tāvs bļauņ mōtei sejā. Tur napakust nivīns muskuļs. Mōte turpyņoj myzōt buļveņas. Būrkonēni jau sagrīzti gabaleņūs. Piec šaļteņas mōte liks kōrtom buļvas un būrkonus kotlā, pakaiseis ar sōli, daliks klōt tauku pyku un vysu šaus cepļi. Tys tiuleņ byus izakuriejis. Dreiži byus vakareņas.

– Kur lai es mozgojūs pa nedeļi, Pīter? Myusem ir vīna ustabeņa iz zīmu, mes pat virtuvī naejmom, lai molku taupeitu. Cik es varieju, tik molkas ir. Nu tovas olgas mes tok nikō naredzim... – piec itim vōrdim mōte nūkreit pi zemis, jo tāvs syt. Syt nažielegi. Sagrīzti būrkonēni kai gaišas ašņa lases izkreit pa greidu, bet buļveņu gabaleņi leidzynoņās boltom, boltom osorom.

– Tu, mauka! Tu munu naudu skaiteisi? Naudu tu mōki skaiteit, bet nūzamozgōt najādz un veiru ar vakareņom sātā sagaideit! – tāvs mežūneigi auroj. Klīdzīņa skaņa atgōdynoņ padūmu laika zūborsta mašini, kas nu attōluma vīn pōrkūž i kaulus, i sirdi.

– Pītereit mīlū! – mōte lānom losa pa greidu vakareņu tīsu – Taipat kai tu, es asu tikkū nu dorba. Sanešu molku, īkiuru cepļi, aizskrieju iz klāvu, īlyku gūteņai un vuškeņom sīnu, īlieju iudini. Lūpeni vysu dīnu iztykuši kai mōciejuši...

– Lūpi tev mīlōki par mani? Vot Šurai gon tai nabeja! – tāvs otkon klīdz.

– Pītereit, tū tok navar leidzynōt! Jei vysu dīnu beja tīpat garnizonā, atskrieja pušdīnēs, salyka vysu vokoram. Un jiušem oficeru mōjā beja leitenš...

– Vuška gotovō! Duša beja! Duša! Kod tu īzavuiciesīs, stubō bōba! Kas maņ lyka ar tevi sasapeit?

– Nasabar, Pītereit! Tiuleņ likšu sucikneiti cepļi. Cikom tys virs, aizskrišu iz oku piec iudiņa nesīņa.

– Mām, es ari! Es paleidzeišu!– kai kačāns es izlācu nu divana styura. Lobōk pa vokora soltumu pusi kilometra meit sūļus iz oku un tikpat atpakaļ, nakai otkol klauseitīs, kai tāvs myusem syudzeisīs, ka mōte vīn vaineiga, ka jis klīdz un syt jū. Kam jei nāsūt taida kai Šura. Kam mes nāsūt taidi kai jō dāli Krīvejī. Tī, kur jis palyka piec dīnasts, tyka oficera gūdā, kur jō pavēlem klauseja symti saldateņu, kur ēdneicā vīnmār beja klōts oficeru golds. Vyss beja gotovs. Nauda palyka i šņabam, i veinam. Varieja sovai mōtei iz Ežakolnu syuteit. Teiši mōte sauce Pīteri nu Krīvejas iz sātu. Godi placūs krōjōs, jai kļiva aizvīn gryutōks dīnu sūļus miereit. Mōte sauce Pīteri ar vysu ģimini, bet... Šura atbraukuse, apsavāruse...

– Čtob ja tut žila? Ņikogda! Vse govorjat na kakom to sobačem jazyke... Ja ņičevo ņepoņimaju! Ti, Pecja, vibiraj – ili ja i synočki, ili tvoja mamaša!– Šura skorbi pasacejuse, īzasāduse autobusā i prūm bejuse.

Tāvs navariejis mōti atstōt. Jai nikō nabeja... Nivīna... Vacōki myruši, veirs nūšauts ūtrō pasaulā kara sōkumā, kod kaidis vītejīs „labdars” fašistim beja pašveikstejis, ka Ontons sasprydzynōjis tyltu pōr Aivīksti, kas Ežakolna apkōrtne fašistu skriejīni iz austrumim beja apturiejis iz kaidom dīnom. Un „zalta mēle” beja aizasteigusēs pi nōves siejiejim... Pītereits pīdzimis divi nedeļas piec tāva nūšaušonas. Drusku par agru atskriejis, mōte beidusēs, ka jis ari aizīs leidza veiram.

Tai tāvs kļiva par apstōkļu vergu. Beja mōtes žāl. Dvēseli grauze dūmu tōrps... Vysu laiku beja jōdūmoj par dālim Krīvejī, par tū, ka Šuras soldonū augumu varbyut jau skaun cytas rūkas...

Garnizonā veirīšu vīnmār beja vairōk kai sīvīšu. Tōdieļ ari tam, kam knapi divi desmiti gadeņu, gona teikama rōdejōs taida sīva, kurai pi slīkšņa klauvej jau treisdesmit godu. Un kod atnōce šķieršonōs dokumenti, kuri ari pastōsteja, ka tagadeņ Pīteram puse olgas byus jōatdūd alimentūs... Tāvs gōjis sleicynōt bādas. Un tai tys aizasōcis – kai olgas dīna, tai jōsleicynoj bādas bez bādu, jo mōtei vīnmār sātā beja maize un zupas šķeivis. Jei ari papiroskom atroda kapeikas.

Tāvs braucis par šoferi. Syuteits reisūs iz kaimiņu piļsātom. Tai saticis myusu mōti, kuras skaistums iz breidi izdziesis nu prōta Šuru. Tāvs nūdūmojis, ka te ir glōbīns... Jis nazynōja, ka cylvāku nu sevis poša var izglōbt tikai pots cylvāks.

– Redzi, kaidas zvaigzneites! Kai lampeņas egleitē. Mirdz tik skaistai! Redzi, mām? – es runoju par vysu iz pasaulā. Par snīgu, kas bolts kai pīns. Par viļcīņa ugunim, kas radzamas tōlajā meža molā. Par tū, cik uzmaneigai gōju pōri dzelzceļa tyltam. Par dabasu sveceitem... Es runoju,

jo tai muna sirids izelpoj sōpi, kŭ jei īrōve sevī, kod tāvs sōka klīgt, kod syta mōtei. Un es dūmoju, dūmoju... Munu siridi kai ar korstu nazi grīž dūma: „Ak, māmeņ! Kai maņ tevi styprynōt? Kai styprynōt, lai tu izturātu tāva dusmes? Kai styprynōt, lai tu byutu... Maņ, brōleišam byutu! Es zynu, ka tōlejūs kaimiņūs mama klāvā pazakōre piec streida ar veiru. Jai nabeja spāka izturēt jō vōļōšonūs pa cytu sīvīšu kliepim. Jai nabeja spāka izturēt veira izsmīkli par tū, ka jei nāsūt tik loba kai dažas cytas cīma sīvas.”

Un es dūmoju... Un man gribīs dūmōt, ka munas vōvuļošanas laikā mōtei prīceigōks palīk prōts, jo es taču cenšūs... Kai klauneņš. Teļevizorā redzieju... Klauni izīt cyrka arenā un vysi palīk prīceigi... Tōdieļ ari sātā es bīži... Cīši bīži asu kai klauneņš. Asu prīceiga, doru smīkleigas lītas. Es zynu, ka tik ilgi, cik tāvs ir prīceigs, jis naklīgs... Jis nasiss...

– Nūliksim spaņus, īsim paēst vakareņas, - mōte nūsoka. Ustobā klusom murroj teļevizors. Tāvs ar brōli spielej šahu... Jā, šŭvokor mīra nabyus. Tāvs otkon klīgs. Par tū, cik glupas jō jaunōkajam dālam smedzinis. Vacōkajim dālim Krīvejā... Tī gon asūt puiši ar smedzinim!

Voi tāvs zyna, kaidi jō dālim Krīvejā smedzini? Ni jis pats roksta viestules, ni sajam. Nu tōs puses olgas, kas jam palīk, naspiej īkrōt, lai aizbrauktu cīmā pi pyrmōs gimines... Mōte tāvu mudynoj braukt. Tāvs nabrauc. Jis dzeivoj ar tom atmiņom, kas palykušas. Jis laikam beistās īraudzeit savu īprīkšējū dzeivi cytā... Svešā gaismā.

– Sēssim pi vakareņom! – mōte līk goldā katleņu ar sucikni, līk skōbūs kōpūsteņus, sagrīž maizi rykōs. Līk goldā dakšeņas. Iedīņa smarža iz breidi vysus apmīrej. Vādars ir lels vaļdinīks.

Tāvs ād lānom, pa breižam myusem jōdzierd kōrtejōs pīzeimis par tū, ka Krīvejī... Tur gon bejuši iedīņi: bifšteks, ragu, karbonades. Es knōboju ōrā buļveņas. Kŭ jau bŭrkonu soldonā garša man ņikod nav patykuse, kŭ šŭvokor radzātos bŭrkonu ašņa lases iz greidas... Es veļ nazynu, ka nu ito vokora man pret bŭrkonim ilgus, ilgus godus byus rībums.

– Man kai cyukai jōād! – tāvs purp – Voi patīsi tu navari kaidu gaļas gobolu sagataveit?

– Pītereit, tu tok labi zini, ka maņ nav kod skrīt pa veikalim. Nav kod stōveit ryndōs. Pošu audzeitais jau vosoras vydā apāsts. Zini, ka pyrms Jaunō goda kausim itū vepreiti, tod varēsīm i studziņa, i golvas sīra, i kotletu nūzaēst, – mōte ceļās nu golda.

– Kur otkon skrīsi? Veļ piec iudiņa? – tāvs padusmegi vaicoj.

– Jōīt vokora dorbi klāvā apdareit. Jōnas maļceņa reitam ceplam. Gŭteņa jōslauc. Lŭpim saņeššu iudiņa nu mōrka ālindža. Oka... varbyut nūišu i leidz okai. Reitā pyrms dorba nabyus

jōsaver, voi vysam pītiks iudiņa,— mōte lānom un sirsneigi runoj. Es gaidu, ka tāvs ceļsīs, saceis, ka izdareis kaidu dorbu... Ness iudini nu mōrka voi nu okas, aizīs piec molkas. Ari šūvokor es nasagaidu, ka tāvs caltūs dorbam kūpā ar mōti. Jis pajem grōmotu, īsagrūza divana styurī pi cepļa.

– Nazavolkoj ilgi! – tāvs styngrai nūsoka.

– Mām, es ar tevi. Iz klāvu! – kōpu zōbaceņūs.

– Meiteņ, voi tu esi vysu školai sagatavejuse?

– Jā, mām! – es maloju, jo vuiceitīs es taipat tagad navarātu. Reit... Skūlā. Starpbreizi gari. Golve maņ loba. Kur pošai tryukst padūma, tur izpaleidz klasesbīdri – īdūs „nūspīst” mōjasdorbu. Golvonais, lai ir! Lai nav jōzaklausa, kai školotōja vaicōs soldonā bolsā: „Kas tev traucēja izpildīt mājasdarbus?” Voi maņ byutu jōstōsta, kai tāvs klīdz... Syt. Vīns klasesbīdri nazkod iz taidu vaicōjumu īsplōve skūlōtojai sejā. Jū aizsyuteja iz specškolu. Iz Aglyunas internatškolu. Arnoldam tāvs ari dzēra. Dzyna vysus nu sātas. Arnolds ar mammu tūreiz beja guliejuši molkas šķiuneitī. Puika pyrms školai pat muti nabeja variejis nūmozgōt... Mes ar Arnoldu vīns ūtram reizem šū tū pastōstejom. Myusem beja leidzeiga dzeive. Mes saprotom vīns ūtru. Tagad... Tagad maņ nav kam pastōsteit. Es vysu nasu sovā sirsneņā.

Kod asom atpakaļ ustobā, brōleits ar vysom drēbem aizmidzis iz myusu divana. Tāvs aizmidzis iz ūtrō – mōtes un tāva divana. Pa vydu – vīna lela sūļa storpa. Zīmā mes dzeivojam cīši šaurai. Tōdieļ es cenšūs kavētīs školā, bibliotekā. Ilgi dzeivoju iz kolna pi sātas. Tys palicis nu armijas daļas laikim. Kolna augšā bejis kaut kaids lokators.

Itei dīna ir aizgōjuse. Varbyut reit byus lobōka dīna. Mani apklōj sapņi... Sapņi par draudzeibu ģiminē, par atbolstu. Man jau daudz godu... Es nōkamgod mōceišūs caturtā klasē.

Un ari mīgā es dūmoju, dūmoju... Ak,māmeņ! Kai maņ tevi styprynōt?

IVETA DIMZULE

Latvijai!

Mīlā māte, tava esmu!
Tev es esmu piedzimusi,
Tavās rokās izaugusi.
Tev ir mani pirmie soļi,
Ievās noreibušie skūpsti.

Mīlā māte, mana esi!
Man ir tavi sarmas rīti,
Baltu margrietiņu takas.
Man ir tavas strazdu dziesmas,
Krāsu upes miglas saujās.

Mēs ar tevi kopā liktas
Strautos dziedāt, putnos skriet,
Kopā zemes sūrmi elpot,
Smagus dzirnakmeņus velt,
Kopā saules kalnā uzkāpt,
Kopā mūžam gaviglēt!

IVETA DIMZULE

Tas, kurš dāvina siltumu, iepriecina un aizsargā, neprasot pretī neko.

Un tāds viņš ir –

Vien klusi malā stāv,

Smeļ saules gaismu,

Padebešus padzēras.

Un tāds viņš ir –

Nes mājās siltumu,

Kad apkārt lausks dārd

Un dvēse stingusi.

Viņš tavai sirdij gaismu nes

Dienu rakstos raibajos:

Ar spožiem mirkļiem vasarā,

Ar zelta graudiem rudenī.

Un tāds viņš ir –

Ziemas vējos ņirdzīgos

Klusi paņem aizvējā,

Saudzē svelmes skrējienā.

IVETA DIMZULE

Pilnmēness ēnā.

Pilnmēness ēnā visa pasaule rādījās citāda... Ne tā, kā ierasts. Mani tas satrauca, kaut kas uzvilnīja ķermeņa dzīlēs. Dziņas? Bailes? *Viņas melo labāk par mani!* nodomāju. Tās nojauc prāta konstrukcijas, atstājot tikai instinktus. Lai arī es būtu kādā *Maklauda meitas* vārdā nosaukta, lai *Svešais starp savējiem* pilnā galvā sauktu man pakaļ: „*Lēna, mana mūža mīlestība!*”, es zinu gan, ka mani dzīvo tikai *Trīs Annas*.

Tā viena allaž kladzina: „*Virtuve ir mana meditācija!*” Un allaž kaut ko griež, jauc, šmorē, cepina...O-o-o! Kā mani tas reizēm kaitina! Pat šķiet, ka varētu viņu deportēt uz *Izdzīvošanas cīņām Aļaskā*. Varbūt viņa tur beidzot kļūtu *Nāvējošais loms* kādam *Kūrorta policijas* pārstāvim, un tas izjusti dziedātu: „*Segodņa večerom pa Lauku sētu klīdīs Amerikāņi un tu, mana Anna, kļūsi Uguns pavēlnieks!*”

Brrr!!!! *Mana mīļā aukle* ik pa brīdim runāja un runāja par uguni manī, par uguni katra cilvēka sirdī, stāstīja, cik svarīgi pašam uguni iekurt un uzturēt tā, lai tā silda un iedrošina. Ne iznīcina... Tikai silda un iedrošina. Tie stāsti reizēm mani iedrošināja auklītei piezīmēt ūsas. Auklīte smējās: „*Ūsainā aukle! Es tagad esmu Ūsainā aukle! Vai tāda tavai sirsniņai šķietu jaukāka?*”

Par Annām manī... Jā, tā otrā Anna reizēm skatās *Greizajā spogulī*. Tad viņa pārāk uzticas cilvēkiem. Vai esam radināti uzticēties? Vai uzticas mums? Tieši dāvinot otram savu uzticēšanās kredītu, mēs veidojam ceļu uz veiksmīgu sadarbību. Kur sadarbība, tur uzplaukums. Varbūt kāds vēl glabā senču stāstus par to, ka mājas durvīm pieslieta slota bija zīme: „*Nenāc! Neviena nav mājās!*” Diemžēl ilgi esam dzīvojuši laikā, kad uzticēšanās tika izskausta. Vērtība bija „*stučīšana*” (Oi, cik daudz vēl tādu „*stukaču*” darba kolektīvos priekšniecībai pienes ziņas par tiem kolēģiem, kuros saskata sev konkurentus!), vērtība bija blats – ja tu man to, tad es tev šito!

Un mana otrā Anna uzticas par daudz... Arī tiem, kas nav uzticēšanās vērti. Arī tiem, kas ņirgājas: „*Īsts Tētuka meitiņas paraugs! Pārāk liels naivums ir muļķības apliecinājums!*” Mana otrā Anna to zina, bet turpina uzticēties, tāpēc viņa man pašai paliek *Cietais rieksts* joprojām.

Un trešā Anna... Reizēm viņa ir *Kobra*, reizēm *Okeāna sirds*, reizēm *Jaunā es*. Reizēm viņa spiež *Gāzi grīdā* un kļūst īsta *Biznesa haizivs* vai tikai *Dienas personība*. Reizēm viņas

dvēselē trako *Ugunsgrēks*. Kādreiz trešā Anna manī atzīstas, ka ir bail *Iemīlēties vēlreiz*, tāpēc labāk uzvedas kā *Mežonīgā kaķe* vai kurlmēma *Grieķiete*.

Tad uzpūš *Mīlas viesulis*. Visas manas Annas paceļ savas *Saistītās dzīves* kā *Saknes debesīs*, sapurina īsi apcirpinātos matus kā *Saldi rūgtu mīlestību*, izpleš trauslos *Cilvēka spārnus* un kā *Bulta* aiztraucas *Pilnmēness ēnā*.

IVETA DIMZULE

Ilgu dzērve

Tur, aiz meža, zilā pļavā
Mana ilgu dzērve klie dz.
Manas skumjas, trauslos sapņus
Savos spārnos satin tā.
Rūsgans rīts pār pļavu mostas,
Spārnos celies, dzērvīt manu!
Tavām ilgām, manām sāpēm
Pacel smago debess vāku!

Jūtu, saules starus sveicot,
Aizietu par dzērvī pati,
Kad aiz meža zilā pļavā
Zilā ilgu dzērve klie dz.

IVETA DIMZULE

**Īss apcerējums par to cilvēces izgudrojumu, kurš reizēm glabā vairāk dzīvības un dzīves
nekā dzīvs un dzīvīgs cilvēks savā dzīvē, kura dota patiesas dzīvošanas dēļ jeb
„Grāmatai!”.**

Baltas debesis
Un tumši zila nakts
Zied burtu rakstos.
Klāj sniedziņš segu,
Pīpenītes pretim skrien
Pa vārdu rindām.
Nāk Alvas Zaldātiņš,
Uz balli Pelnrušķīte brauc
Kā īstenībā.
Antiņš Saulcerīti skauj,
Pārnāk mājās Sprīdītis
Pa lapu lapām...
Starp diviem vākiem
Dzīvības tik ļoti daudz –
Tikai sirdij tā!